

Руското гражданско управление въ Южна България и нейното първо организиране.

Когато на 1876 г. двамата български делегати, Драганъ Цанковъ и М. Балабановъ, тръгнаха по Европа съ цель да измолятъ отъ правителствата на Великитѣ държави съжаление и помощъ за своя, потъналъ въ мизерия и кърви народъ, въпросътъ, който найчесто имъ се предлагаше, бѣ: *вие искате самоуправлѣние за вашитѣ синародници, но имате ли подготвени хора, които да могатъ да го управляватъ съ опитностъ и безпристрастие, каквито сѣ нуждни за новото време?* Тогазъ делегатитѣ се мъчеха да покажатъ, че при едно свободно самоуправление българския народъ ще може да намѣри въ срѣдата си добросъвестни администратори и безпристрастни сѣдии. Но днесъ ние трѣбва да признаемъ, че въ онова време се срѣщаха много малко българи, които бѣха боравили въ държавното управление на страната и, следователно, малцина бѣха подготвени за службитѣ, които щѣха да се отворятъ при създаването на едно българско княжество, а и тия, които бѣха участвували въ турската администрация, не всички отъ тѣхъ се радваха на независимъ характеръ и неприкосновена честностъ. Въ турско време българитѣ изобщо страиха отъ турската администрация, а и турскитѣ управници гледаха съ подозрение на българскитѣ интелигенти хора. Макаръ въ тогавашна Европейска Турция най-многолюдната народностъ да бѣше българската, но тя най-злѣ се представляваше въ държавното управление. При такива условия не бѣ чудно, че българитѣ нѣмаха подготвени хора за управлението на новата държава. Измежду тѣхъ малцина бѣха, които отиваха да учатъ държавнитѣ науки и да се подготвятъ било за сѣдии, било за адвокати, било за други висши длѣжности. Причината на това бѣ, че службитѣ за прилагане на тѣхнитѣ теоретически знания стоеха тогазъ затворени за тѣхъ. Това обстоятелство бѣ известно на руското правителство, преди да се впусне въ Освободи-